

ΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Τρεις ώρες έξω από τὸ Αἴγιο. Τὰ ἐπακέλευσε τῆς Ὀρλωφικῆς προδοσίας. Οἱ Ἀλβανοὶ στὴ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν. Μία ἐπιτικὴ πελοποννησιακὴ. Ἐνῶ ἔψηναν τὸ ἀρνί... Ὁ Νικ. Ἀνυφαντῆς καὶ ἡ αὐτοδουλία του. Κάτω ἀπὸ τὸν τροῦλο. Ἡ μαυροκόκκινη κηλίδω. Τὰ κειμήλια τοῦ Μοναστηρίου τῶν ρόδων. Τὰ Ἀχραντὰ Πάθη τοῦ Σωτήρος καὶ οἱ τέσσερες προβλεπτικεὶ καλέγηροι κ.τ.λ. κ.τ.λ.



ΠΕΙΣ ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὸ Αἴγιο, σὲ γραφικὴ καὶ κατάφυτη κοιλάδα, μὲ κρῖνα νερά, βοίσκει τὴ ἄρχαιότατὴ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν. Στὸν περισσότερο κόσμο τὸ μοναστήρι αὐτὸ εἶνε σήμερον γνωστὸ γιὰ τὴ θαυμασιὰ ροδοτάραχά του, ποὺ τὴ φτεάνουν οἱ καλόγηροι χρησιμοποιοῦντες τὴν αὐτοφῆ τριαντάφυλλα τῆς κοιλάδος ἀπὸ τὰ ὅποια εὐωδίαζει τὴν ἀνοιξὴ ὅλος ὁ γύρω τόπος. Τὸ γλυκὸ αὐτὸ τοῦ κοιταλιῶ—ποὺ ἔχει καὶ θεραπευτικὴ δυνάμη—φτάνει καὶ στὸ Ἀθηναϊκὸ ἑστιατόριο, μῆσα σὲ κομψὰ κουτιά καὶ εἶνε περιζήτητο.

Στὴ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν, κατὰ τὸ 1779, διεραματίσθηκε οὐλόκληρη τραγωδία :

Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου. Ὁ ναύαρχος Ὀρλωφ, ἀφοῦ ἔκαμε τὸ γύρο τῶν παραλίων τῆς Πελοποννήσου, ἐμείρισε ὅλα στοὺς κατοίκους καὶ τοὺς ἐξορίσας σὲ ἐπανάστασι, ἐπέγηρε πᾶσι νὰ κἀν τὸν Τουρκικὸ Στάτο τὸν Τσεκούρι.

Τέλος ὅμως ἀντιφρόνησεν μετὰ τὴν Τουρκίαν, ἀφίνοντας τοὺς Ἑλληνας ἐπανάστατες ἐστὴν ἐκδιωκτικῆς μαχίας τῶν Ὀθωμανῶν.

Ἡ προδοτικὴ αὐτὴ πράξις τῶν Ρώσων ἐστίασεν πολλὰ αἴμα στους Μωραίτες, Ἐξήτα κηλίδω Ἀλβανοὶ, καὶ ἐξορίσθησαν ἐστὴν Ἀργολικοκορινθία...

Οἱ κάτοικοι ἐπύρην τὰ βουνὰ γιὰ νὰ σωθοῦν. Οἱ Ἀλβανοὶ μπῆκαν στὸ Αἴγιο, βόησαν τὴν πόλι ἔρημη, τὴν ἐλευθέρισαν, καὶ ἔπειτα ἀναζητοῦσαν τοὺς κατοίκους τῆς γῆς νὰ χορτάσουν τὴ μαχία τους. Μόλις ἔμαθαν ὅτι οἱ Ἀγιοεῖς εἶχαν καταφύγει ἐστὴν Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν, ἔβαλαν φωτιά στὸ Αἴγιο καὶ ἔπειτα ἐξεστράτευσαν γιὰ τὸ Μοναστήρι...

Ἄλλ' οἱ Ἀγιοεῖς, μαζὺ μετὰ τοὺς κηλολόγηρους εἶχαν κἀκεῖ τὰ μέτρα τους. Εἶχαν συνάξει ἄφθονα πολεμοφόδια, τροφίμα κ.τ.λ., ἐταμποφόρησαν ἐστὴν Μονὴ, σὺν σὲ φρούριον, καὶ μόλις ἐφάνηκε τὸ Ἀρβανιτικὸν μουλοῦνι, οἱ κλεισμένοι τὸ ὑποδέχθησαν μετὰ μπαταριεῖς. Οἱ Ἑλληνεῖς ἔφεραν καλὰ τί τοὺς ἐπεμείναν ἂν παραδίδονταν γι' αὐτὸ εἶχαν ἀσφάλει νὰ πολεμήσουν καλλιηκαρίσσια...

Οἱ Ἀλβανοὶ, ἀφοῦ ἐπεχείρησαν διὰ καὶ τρεῖς ἐφόδους, καὶ ἔσκασαν τὰ μούτρα τους, ἐπροτίμησαν ν' ἀφίρουν τὸ Μοναστήρι καὶ νὰ προχωρήσουν κατὰ τὴν Πάτρα, ὅπου ἤλιζαν νὰ βροῦν πλουσιώτερα λάφυρα, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ διακινδυνεύουν τὴν κ ο κ α τους!

Ἦταν ἔτοιμοι λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Μοναστήρι, ὅταν ἄξαφνα ἔφτασαν, περαστοί, Ἠπειρωτὲς χριστιανεῖ καὶ ἰδιόμοιοι, Ὀθωμανοὶ, ποὺ ἔφεραν τὰ μέρη ἐκεῖνα.

(Ἐδῶ εἶνε ἀνάγκη νὰ σημειώσῃτε ὅτι ἡ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν εἶνε τετραγώνη, γύρω-γύρω τὰ κελιά, καὶ στὴ μέση ὁ ναός, Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ. Στὰ χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως τὰ γύρω χεῖρια εἶχαν ἕνα πᾶσιμα, καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι χριστιανεῖ καὶ ἄλλο).

Σαναυροῦσιν ἐστὴν διήγησί μου : Οἱ Ὀθωμανοὶ ἰδιόμοιοι συμβούλευσαν τοὺς Ἀλβανούς νὰ κἀνουν τὸ ἔξῃς τέχνασμα : Νὰ κἀνουν τὰ κηλοῦσιμα ποὺ ἦταν μισοτάστὸ τὸ Μοναστήρι καὶ νὰ τ' ἀφίρουν νὰ πᾶσουν ἐκᾶνω στὴν στέγη ἔπειτα νὰ τὰ μεταχειρισθοῦν ὡς γέφυρα γιὰ νὰ μπειν στὸ Μοναστήρι καὶ νὰ τὸ κηλοῦσιμα.

—Ἄν ἔγινε πράξια! ἀντίθετος ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀρβανιτικοῦ μουλοῦσιμα.

—Ἐγὼμιν εἶπε, ἀπάντησαν οἱ ἰδιόμοιοι, καὶ εἵμαστε ἔτοιμοι νὰ σᾶς βοηθήσουμε γιὰ νὰ ξεσπαρτίσετε τοὺς Γηλοῦσινες καὶ... νὰ πάρουμε καὶ μεῖς τὸ μεριδὸ μας ἀπὸ τὰ πλιάτσικα.

Ἡ συμφωνία κλείστηκε. Σὲ κἀποσθη ὥρα τὰ ψηλὰ κηλοῦσιμα ἔφεσαν, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἐκᾶνω στὴν στέγη τῆς Μονῆς, ἔφεσαν μετὰ φροβερῶν κροῦτο, ἐνῶ οἱ Ἑλληνεῖς ἐπινοοῦσιν ἀπελευθερωμένοι...

Μὰ οἱ Ἀλβανοὶ, μετὰ τὴ μαχίρια στὰ δόντια, ἐσκαρφάλωσαν στοὺς γεμένους κορμούς τῶν δέντρων, μπῆκαν στὰ κελιά καὶ ἔ-

σφαξαν ὅλους ὄλους βόησαν ἐκεῖ. Ἡ εὐρύχωρη αὐλὴ τῆς ἱστορικῆς Μονῆς ἐλημμήρισε ἀπὸ αἵματα, καὶ μῆσα στὸ γὰρ τὰ μάτια τῶν ἄγων, ποὺ εἶνε ζωγραφισμένοι στὰ παλιὰ εἰκονοματὰ, εἶδαν σκηναεῖς φρίκης!...

Πιὸ πέρα, ὡς 200 βήματα ἀπὸ τὴ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν, κατὰ τὸ μεσημέρι, σὲ μιὰ τοποθεσίαν ποὺ λέγεται Φυτὴ ἀτάραξι πηγὴ νεροῦ...

Ἐκεῖ λοιπὸν, μετὰ τὴν ἐκπόρθησι τῆς Μονῆς, τὸ μουλοῦνι τῶν Ἀλβανῶν κατεγίνετο νὰ ψῆρη ἕνα ἄρνι. Ἦταν εὐχαριστήμενοι γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τους, καὶ βέβαιοι ὅτι ἐθανάτωσαν τοὺς κλεισμένους ἐστὸν Μοναστήρι.

Ἐξαφνα, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀλβανούς ἔπεσε νεκρὸς. Οἱ ἄλλοι πετάχθησαν ὄρθοι, ἀλαφραμένοι, ἀλλὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν δεύτερος πυροβολισμὸς, ἄγνωστον ἀπὸ ποὺ ἐρχόμενος, ἐροῖξε κάτω ἄλλο Ἀρβανιτικόν... Ἐπειτα ἔπεσε καὶ τρίτος πυροβολισμὸς καὶ τέταρτος, μετὰ τὸ ἴδιον πάντα θαυατέρῳ ἀποτέλεσμα.

Οἱ Ἀλβανοὶ σκορπίστηκαν γύρω, κἀγινε παντοῦ, προσπιθώντας ν' ἀνακαλύψουν ἀπὸ ποῦ τοὺς ἐρχότανε τὰ φωνικὰ βόλια...

Τέλος ἀντέληψθησαν τὴν διεύθυνσιν τῶν σφαιρῶν. Ἐνας ἄνθρωπος κημμένος στὸν τροῦλο τῆς ἐκκλησίας ἐτουφῆσεν ἀπὸ ἕνα παρθενοῦν. Γιὰ τὴν ἀκριβείαν συνέβαινε τὸ ἔξῃς : Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολιορκουμένους, Ἀγιοεῖς χριστιανεῖς τὸ ἐπάγγελμα, ὀνόματι Νικόλαος Ἀνυφαντῆς, ἔβαλε μιὰ σκάλα, ἀνέβηκε ἀπὸ τὸν τροῦλο, ἐπέραςε χριστὸν διὰ στανίδες (μετὰ στρηγμάτια τῆς τριπῆς, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐκρέμονταν ὁ πολυέλιαιος), καὶ ἀπὸ κεῖ σκαρφαλωμένος παρακολούθησε ὅλη τὴν τραγωδίαν, ἐπᾶνω στὸ πρόχειρο ἐκεῖνο στανίδωμα. Οἱ Ἀλβανοὶ δὲν τὸν εἶχαν προσέξει κατὰ τὴν εἰσβολὴν τους καὶ ὅταν ἔφταναν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, ὁ Ἀνυφαντῆς θὰ μπορούσε νὰ μείνη ἐκεῖ κημμένος καὶ νὰ σωθῆ. Ἄλλ' ὁ γενναῖος Ἀνυφαντῆς, μετὰ τὸ φόνον τῶν συμπατριωτῶν του, δὲν μπόρεσε νὰ σφυραγῆ. Καὶ εἶχε ἀρχίσει πικρὰ καὶ κημνοδόλο τὸ ἔργο τῆς ἐκδιώξεως ἀπὸ τὸ παρθενοῦν τοῦ τροῦλου.

Ἄμα τὸν ἀνακάλυψαν οἱ Ἀλβανοὶ, μπῆκαν ἀλαλάζοντες μῆσα στὸ γὰρ τῆς Μονῆς. Γιὰ νὰ μὴ ματαιωθοῦν δὲν νὰ τὸν πᾶσουν, ἐμάεψαν στὸ κέντρο τοῦ ναοῦ, κάτω ἀπὸ τὸν πολυέλιαιον, τραπέζια, στανίδες, κλαριά καὶ ἄλλο πρόχειρο ὕλικὸ βόησαν, καὶ ἔβαλαν φωτιά...

Ζαλισμένοι ἀπὸ τὸν καπνὸν, ἀπὸ τίς φλόγες, ὁ ἀτρόμητος μάρτυρ τῆς Ἐλευθερίας ἔπεσε τέλος μῆσα ἐστὴν φωτιά καὶ κἀπε...

Ἐπειτα ἀπὸ χρόνια, βταν οἱ Ἑλληνεῖς ἐναγέχισαν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ καθάρισαν τὸ πλακόστρωτο, εἶδαν ἐκᾶνω στὴν πλάκα, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πολυέλιαιου, μιὰ μεγάλη μαυροκόκκινη κηλίδω. Καὶ κατάλαβαν ὅτι ἦταν ἀπὸ τὸ κομμὸ τοῦ ἀνθρώπου Ἀνυφαντῆ τοῦ κἀπε ἐστὴν φωτιά τῆς θυσίας...

(Χάριν τῆς ἱστορίας, σημειώνουμε ὅτι τέτοιες κηλίδες—βούλες μαυροκόκκινες—παρῶντιναι καὶ ἐστὴν ἱστορικῆ ἐκκλησίᾳ τῆς Χίου, τῆς Ἁγίας Μηνῆς, ὅπου στὸ 1822 οἱ Τούρκοι ἐροῖξαν φωτιά καὶ ἔκαψαν πολλὰ γυναικόκοιτα).

Σήμερα, ἡ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν ἔχει 121 μοναχοὺς καὶ ἄφθονα εἰσοδήματα. Ἡ Μονὴ συντηρεῖ πλήρες Ἑλληνικὸ Σχολεῖο μετὰ διὰ τῆς ἔξοδα, καὶ βιβλιοθήρη μετὰ πέντε κηλίδες τόμου, μετὰ ἀρχετύπων κ.τ.λ. Ἐκεῖ καὶ εἶδη κημῖα ἀπὸ τὰ Ἀχραντὰ Πάθη ἀξίας. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Παλαιολόγους, ὁ Θεομῆς, εἶχε δωρεῖσεν κατὰ τὸ 1448 μετὰ χρυσόβουλο, ἐστὴν Μονὴν, κομμάτια ἀπὸ τὰ Ἀχραντὰ Πάθη τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ ἕνα κομμάτι ἰδιῶν ἀπὸ τὴν ἐπιταφίαν πλάκα, μέρος τοῦ Ἀκαθῆνιον Στεφάνου, μέρος τοῦ σπῶνιου, καὶ ἕνα βόστρυχον ἀπὸ τὰ μαλλιά τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Γιὰ νὰ προσκονίται τὰ Ἅγια αὐτὰ Λείψανα ἐρχότανον ἐστὴν Μονὴν τῶν Ταξιαρχῶν προσκονητὰ ἄτ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐφιλοξενεῖ φιλοξενία στὸ εὐχόχορον κελιά. Ἡ προφήτια τῶν Ταξιαρχῶν κηλοῦσιν εἶχε διαφρηθῆσεν ὅτι ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ μακαρίτης ἱεροφιλῶσιμος Χρ. Κορῦλλος ὁ Πατρινός, σ' ἕνα

□ □ □ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ □ □ □



Ἰωάννης Γούγας

ΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΑΪ'ΙΝΕ

Η νηπαισκόνη του Χαΐνε ως μαθητού. Ο ένθουσιασμός των καθηγητών του. Πώς χάθηκε ένας άριστος επίσκοπος. Ο Χαΐνε κ' η αδελφή του. Το παιχνίδι της βασιλοπούλας. Ο πευ ή Καρλόττα γίνεται άφαντη. Ερρήνη και όδυμοί. Μέσα στέ κασένη. Ένα φίλι πευ προκαλεί γενική συγκίνηση, κ.λ.π.

Ο Έρρικος Χαΐνε έπεράσε την νεανική του ήλικία στο Ντύσελντορφ και στήν Κολωνία και από κεί ήγήνησε τις πρώτες ποιητικές έμπνεύσεις του.

Όταν φοιτούσε στο γυμνάσιο, κάποιος καθηγητής του, όνόματι Σχαλμάγερ, προσέδε τη μεγάλη νοημοσύνη του μαθητού του και αίσθάθηκε γι' αυτόν μεγάλο ενδιαφέρον.

Μιά μέρα μάλιστα παρουσιάστηκε στη μητέρα του Έρρικος και αφού της περιέγραψε μ' ένθουσιασμό τις προόδους του γωού της, τη συμβούλεψε να τον προσοική για τό ήρωτικό στάδιο, προσφερθείς να του διδάξη ό ίδιος θεοσκοπετικά μαθήματα.

— Πρέπει να τον στείλετε στή Ρώμη! ανέκραξε. Στή Ρώμη για να σπουδάση... Και έκει σάς υπόσχομαι, ότι μιά μέρα θα γίνη καρδιανάλογος!..

Αλλά η μητέρα του Χαΐνε δέν τό δέχτηκε αυτό, επειδή τόν προώριζε για τό εμπόριο, κ' έτσι ή εκκλησία έχασε, κατά τη γνώμη του άγαθού καθηγητού, έναν από τους καλύτερους επίσκοπους της!..

Όταν ο Χαΐνε ήταν όχτώ χρονών και ή αδελφή του Καρλόττα κατά τρία χρόνια μικρότερη του, σπινονόντουσαν κάθε πρωί πολύ γαρίς και διασκεύαζαν, μέσα στην ήσυχία του σπιτιού τους, ταιριάζοντας άμοιροκαταλήξεις.

Μιά μέρα ή Καρλόττα κουράστηκε από τις άνώφελες άναζητήσεις της για τό ταιριασμα ενός στίχου και έλετε στον άδελφό της :

— Αυτό τό παιχνίδι δέν είναι για μένα, αλλά για όένα, γιατί εσύ εύχρηστίσσαι κ' έγώ ποιοκεφαλώ. Έρχεσαι μαζί μου να παίξουμε κάτι άλλο ; Ού φτιάσουμε έναν πύργο. Έγώ θάμια ή βασιλοπούλα και θά μπω μέσα να καθήσω. Έσύ θά μείνης απ' έξω, θά βρήςσες όμοιοκαταλήξεις και θά μου τραγουδάς...

— Καλά, έλετε ο Έρρικος, και δέχτηκε. Ναί, αλλά για να χριστή ό πύργος, χρειαζόντουσαν ήλικά, κ' αυτοί δέν ήλθαν. Έτρεξαν λοιπόν στο άμαξοστάσιο, βρήκαν μερικά άδεια κασόνια και κουβαλώντας τα, τάβάλαν τό ένα άπάνω στο άλλο, ώσπου σχηματίστηκε ένας πυργίσκος ύψους δέκα ποδών.

Κατόπιν ή Καρλόττα ντύθηκε τό καινούριο φόρεμά της, για να... παρουσιάση καλύτερα τη βασιλοπούλα, σκαρφάλεσε από κασόνι σε κασόνι, πήδησε μέσα στο τελευταίο από αυτά και, προς μεγάλη έκπληξη του Έρρικου, έγινε... άφαντη!

Ο άδελφός της, τρομαγμένος γιατί δέν την έβλεπε, άρχισε να ξεφωνήση, τρέχοντας πάνω—κάτω μέσα στο σπίτι, ως πού τους έξυπνησε όλους με τό ξεφωνητά του.

Οι γονείς τους έτρεξαν γεμάτοι φόβο να δούν τι συμβαίνει, μα καθουάχσαν άμέσως, γιατί άντελήφθησαν τι είχε συμβεί. Η έξυφάνιση της... βασιλοπούλας ώφελετο στο ότι τό κασόνι ήταν μεγάλο, κ' έτσι χωρούσε μέσα όλόκληρη.

— Όταν τρέξαν να ίδούν τι άπόγνια, διηγήσιο κατόπιν ή Καρλόττα, έγώ ήμουν ζαρομένη σε μιάν άκρη του κασονιού, ό άδελφός μου άφανε τόσο σπαρακτικές κραυγές και τόσο άεπιπονηία άναφώνητά, ώστε τέλος συγκινημένη από τη λύπη του, τού έλετε :

— Έρρικε, είμαι ζωντανή! Μονάχα τό φουστάνι μου σκίστηκε! >Κι' όταν με βγάλανε, με μεγάλη δυσκολία, μέσα άπ' τόν πύργο μου, ό Έρρικος με φίλησε με τόση περιπάθεια, ώστε όλοι οι παριστάμενοι συγκινηθήκαν. Με θεωρούσε νεκρή και με ξανάβρισκε ζωντανή, ό καλός μου άδελφός!..

παλαιό βιβλίο του, κάνοντας λόγο για την εισβολή των Άλβανών, προσθέτει την ακόλουθη σημαντική λεπτομέρεια :

«...Οι Άλβανοί εισήλθον εν τη Μονή και κατέσφαξαν πάντας, πλην 4 μοναχών, την δε Μονήν κατέκαυσαν... Οι τέσσαρες εκείνοι μοναχοί, μετάδ των οποίων ό ήγούμενος Θεοφάνης, παραλαβόντες τά Άχραντα Πάθη έξεπήδησαν εκ του παραθύρου και εσώθησαν... Έπειτα δε από όλίγα έτη επανεληθόντες άνήγειραν εκ νέου την Μονήν και έναπέθεσαν εν αυτή τά Άχραντα Πάθη, σωζόμενα μέχρι σήμερα».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΗΘΗ, ΕΘΙΜΑ, ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ο γκρινιάρης Πέρσης βασιλεύς. Για να βγάλη ψεύτη τέ μανήτη του. Με μιά σπαθιά. Η αύτεθωσία του Γράκχου. Χαριν της συζύγου του. Ο Διογένης και τά ποντικά. Ο άξιος τευ θρόνου, κατά τόν Πύρρο. Ο συντετός Διονύσιος. Η εινοπεσία και μέθη κατά την αρχαιότητα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά την αρχαιότητα ζούσε στήν Πελοπόννησος ένας βασιλεύς, ό όποιος λόγω της προχωρημένης ήλικίας του, είχε γίνει γκρινιάρης και δέν ικανοποιείτο με τίποτε. Έκεινο πού τόν έλίερασε περισσότερο, ήταν ότι όλες ή προφητείες του μάντη του έβγαίνουν αληθινές.

Έθέλωντας λοιπόν να τόν ταπεινώση, τόν κάλεσε μιά μέρα μπροστά στο θρόνο, όπου καθόταν περιτοιοχιμισμένος από τους μεγιστάνες και δεικνυντάς του μιά άρρωστίτη γυναίκα, τού έλετε :

— Τη βλέπεις αυτή την πεντάμορφη ; Την έδιάλεξα μέσ' από χιλίες σκλάβες και θά την πάρω γυναίκα μου. Όθλω λοιπόν να μάθω πόσον καυρό θά ήχη και από τι άρρώστια θά πεθάνη.

Ο μάντης πήρε τό χέρι της σκλάβας, κύτταξε καλά τις γραμμές και έλετε :

— Πολυχορνεμένη μου άφέντη, αιτή ή γυναίκα θά πεθάνη από τά γερατεία

Ο βασιλεύς, άκούγοντάς τό αυτό, γέλασε και, βράζοντας τό ξιφος του, έρριξε κάτω νεκρή την άρραία σκλάβη.

— Έ, τώρα τί λές ; ρώτησε σαρκαστικά τό μάντη. Άλήθεψη ή προφητεία σου ;

— Βέβαια, άποκρίθηκε εκείνος άτάραχος. Η γυναίκα αιτή πέθανε από άρρώστια τών γερατειών... τών δικών σου γερατειών!...

□□□ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ □□□



Ο Άχιλλεύς Παράδοχος (Σκίτσο του κ. Τάσου)

Ο Γράκχος, ό σύζυγος της Κορνηλίας και πατέρας τών δυο περιφημων άδελφών, βρήκε κάποτε μέσα στο σπίτι του δυο φειδιά, ένα ήθελικό κ' ένα σερνικό, τά όποια και συνέλαβε.

Πήγε τότε να συμβουλευθή σχετικάς τό μαντείο, τό όποιο τού άπάντησε ότι άν έσκότωνε τό ήθελικό φειδί, θά πέθανε ή γυναίκα του, ενώ άν έσκότωνε τό σερνικό, θά πέθανε ό ίδιος.

Κατόπιν αυτού, ό Γράκχος, άναγνωρίζοντας την έπεροχή της μοναδικής του Κορνηλίας, έφόνεψε χωρίς διαταγή τό σερνικό φειδί, επιταχύνοντας έτσι τό τέλος του.

Ένώ ο Διογένης έτρωγε μιά μέρα τό ατωχικό του φαγητό, είδε κάτω άπ' τό τραπέζι του μερικά ποντικά πού μάζαιαν τά ψιχουλά.

— Να λοιπόν πού τρέφω κ' έγώ κόλακας σάν τους πλουσίους! έλετε γελώντας ό κινικό φιλόσοφος.

Άλλοτε πάλι, μαθαίνοντας ό Διογένης, ότι κάποιος άσημαντός άθλητής, επειδή δέν κέρδιζε άρκετά άπ' τό επάγγελμά του, σκεφτότανε να γίνη γυμναστής, τού έλετε : — Να μιά φορά ενκαίρια να έκδικηθείς κ' εσύ όσους σε νίκησαν ως τώρα!..

Κάποτε ρώτησαν τόν Πύρρο, τό βασιλεία της Ήπειρου, οι γυνοί του σε ποιόν άπ' όλους θ' άφανε τό θρόνο.

— Σε κείνον πού θάχη τό σπαθί του πιο κομπερό! άποκρίθηκε ό πολεμικός μονόρρηξ.

Όταν ο θαυμαστής του Πλάτωνος, Διονύσιος ό Νεώτερος, έχασε τη βασιλεία του, κάποιος τόν ερώτησε σε τί τόν είχε ώφελήσει ή μελέτη του Άθηναιου αλόσοφου.

— Στο να ύπομένω άδύγκυστα τις μεταβολές της τύχης! άπάντησε ό συντετός ήγεμίν.

Οι Καρχηδόναί άταγόρευαν έντελώς την οίνοκοσία στους άρχοντας, στους στασιώτες και στους δούλους. Οί Σκώτοι, κατά τόν 2ο αιώνα, τιμωρούσαν με θάνατο κάθε μεθυσμένο άρχοντα.

Την ίδια ποιή έθάρσισε κατά τό 816 και ό Κωνσταντίνος της Σκωτίας για τόπ γενοός.

Η οίνοκοσία άπηγορεύετο επίσης στα παλαιά χρόνια και στις γυναίκες.

Οι Ρωμαίοι μάλιστα, όχι μόνο στις γυναίκες δέν επέτρεπαν να πίνουν κρασί, άλλ' ούτε στους άνδρες, πριν συμπληρώσουν τό 300 και, παλαιότερα, τό 450 έτος της ήλικίας τών.

